

Nr 20.

Ankom till riksdagens kansli den 8 april 1921 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om visst tillägg till 12 § bevillningsförordningen.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Röing, Antonsson, Sandler, Wijk, Wohlin, Gustaf Nilsson, K. A. Nilson, Örne, Rosén, Jonsson i Hökhult. Månsson i Hagaström, Olsson i Kullenbergstorp, Bårg, Olsson i Ramsta, Lithander, Johansson i Kullersta, Johansson i Sölvedal, Sköld och Brännström.

I en inom första kammaren väckt, till bevillningsutskottet remitterad motion nr 52 har herr *Petrus Nilsson* föreslagit, »att riksdagen ville besluta sådant tillägg till 12 § i kungl. förordningen om bevillning av fast egendom samt av inkomst, att densamma komme att innehålla bestämmelser om, att 3 mom. b) 1) skall beträffande fastighetsägare endast äga tillämpning å den del av förmögenheten, som överstiger av honom ägd fastighets taxeringsvärde».

Beträffande motiveringen härför får utskottet hänvisa till motionen.

Enligt stadgande i bevillningsförordningens 12 § 3 mom. b) 1) får bevillningsfrihet icke åtnjutas i större omfattning än, att den återstående beskattningsbara inkomsten motsvarar fem procent av den skattskyldiges förmögenhet. Denna restriktion kumuleras praktiskt taget för ägare av fastighet med skyldigheten att under alla förhållanden utgöra bevillning för 5 respektive 6 procent av fastighetens taxeringsvärde. Härav kan, såsom herr *Petrus Nilsson* i förevarande motion velat påvisa, följa, att exempelvis en jordbrukare får mindre bevillningsfritt avdrag än annan skattskyldig med lika stor familj och lika stor inkomst och förmögen-

Utskottet.

het. Motionären påyrkar därför sådan ändring i 3 mom. b) 1), att bestämmelsen där skulle i fråga om fastighetsägare få tillämpning blott å den del av förmögenheten, som överstege fastighetens taxeringsvärde.

Utskottet vill icke bestrida, att ifrågakavande bestämmelse i praktiken kan medföra viss olikhet beträffande möjligheten att tillgodogöra sig den författningensliga bevillningsfriheten, vilket givetvis måste te sig som en orättvisa. Man får emellertid komma ihåg, att berörda konsekvens sammanhänger med fastighetsbevillningens natur av garanterad minimiskatt. Förslaget skulle för övrigt i fråga om vissa skattskyldiga, nämligen fastighetsägarna, åsidosätta den ifrågakavande bestämmelsens ändamål att differentiera beskattningen efter kapitalinkomstens relativt större skattekraft. Kapitalet kan ju icke sägas vara mindre bärkraftigt därför, att det nedlagts i fastighet.

Slutligen vill utskottet erinra om att den av motionären kritiserade bestämmelsen, såsom ingående i det av 1920 års riksdag beslutade provisoriet på kommunalbeskattningens område, är av övergående giltighet. Om vid de stundande förarbetena för en definitiv kommunalskattereform bestämmelsen finnes böra bibehållas, skall man helt visst också tillse, att de olägenheter, med vilka densamma under provisoriet visat sig behäftad, bliva förebyggda.

Utskottet får alltså hemställa,

att förevarande motion I:52, av herr Petrus Nilsson, om visst tillägg till 12 § bevillningsförordningen icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 8 april 1921.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Reservation:

av herr *Wohlin*, mot vissa delar av motiveringen.
